

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 5To/17/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6722010209
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Štefan Juhás
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2024:6722010209.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Nováka LL.M., a sudcov JUDr. Bc. Viktora Marka, PhD. a JUDr. Štefana Juhása, v trestnej veci obžalovaného A. B., pre prečin nebezpečného prenasledovania podľa § 360a ods. 1 písm. b), písm. c), písm. e) Trestného zákona a prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona, na verejnom zasadnutí konanom dňa 19. marca 2024, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Zvolen sp. zn. 3T/41/2022 z 4. 12. 2023, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovaného A. B. z a m i e t a.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Zvolen (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvého stupňa“) sp. zn. 3T/41/2022 z 4. 12. 2023 bol obžalovaný A. B. (ďalej len „obžalovaný“) uznaný vinným z prečinu nebezpečného prenasledovania podľa § 360a ods. 1 písm. b), písm. c), písm. e) Trestného zákona a z prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona, ktorých sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že od 24. novembra 2020 do prevzatia uznesenia o vznesení obvinenia dňa 7. 6. 2021 v Krupine, okres Krupina, kontaktoval prostredníctvom telefonátov, SMS, zasielaním e-mailov, pohľadníc, ako aj vyhľadával osobnú blízkosť C. D., nar. X. X. XXXX a to proti jej vôli tak, že ju najmenej dvakrát do týždňa vyhľadával v byte na adrese jej trvalého bydliska E. B. XXXX/X F. G. tým spôsobom, že jej vyzváňal na bytový zvonček, búchal jej na dvere, pričom, aby neobťažoval susedov, tak mu do bytu umožnila vstup a potom ho prosila, aby odišiel, pričom z dôvodu strachu a obáv z prítomnosti obvineného, sa od decembra 2020 bála sama zostávať vo svojom byte, nepozývala si domov žiadne blízke osoby, stránila sa byť vo vlastnom byte a preto vyhľadávala útočisko u svojich príbuzných, ďalej najmenej jedenkrát za deň poškodenej prezváňal na telefón, od 26. 11. 2020 do 26. 3. 2021 jej z emailovej adresy A. na služobný e-mail C.@XXX.B., zaslal najmenej 17 správ, prevažne s obsahom, že ju ľúbi, aby si dávala na seba pozor, že ju príde pomilovať, od 29. 11. 2020 do 24. 3. 2021 jej s podobným obsahom na jej telefónne číslo odoslal najmenej 35 SMS, od 9. 3. 2021 jej zaslal najmenej dve pohľadnice s podobným obsahom a to aj napriek tomu, že mu opakovane oznámila, že s ním končí akýkoľvek vzťah a to už dňa 05.07.2018, pričom vedel, že dňa 29. 9. 2020 mu v čase o 12:30 hod. zaslala SMS správu, v ktorej ho žiadala, aby ju prestal obťažovať volaniami, zasielaním SMS, e-mailov a vstupovaním do jej bytu proti jej vôli, taktiež opakovane zasielal e-mailové správy zamestnávateľovi poškodenej, zástupcom spoločnosti WAY INDUSTRIES, a. s., so sídlom v Krupine, a to dňa 1. 2. 2021, ktorú správu neustále pripomínal aj e-mailovými správami zo dňa 3. 2. 2021, 8. 2. 2021, 11. 2. 2021, 15. 2. 2021, 16. 2. 2021 a 26. 3. 2021, ktorých predmetom bolo uvádzanie informácií o poškodenej, že si táto privlastňuje hygienické potreby a čistiace pomôcky, ktoré sú vlastníctvom jej zamestnávateľa, ďalej dňa 18. 12. 2020 v čase o 05:00 hod., keď poškodená odchádzala z bytu do práce, po tom, ako si otvorila vstupné dvere do bytu, zrazu náhle vošiel do chodby s tým, že potrebuje ísť na WC, kde následne v byte zotrval až do príchodu hliadky polície, pričom vyššie uvedeného konania sa dopúšťal aj napriek vedomosti o tom, že bol správnym orgánom Okresného úradu Zvolen, odbor všeobecnej vnútornej správy, rozkazom o uložení sankcie za priestupok pod sp. zn. OU-ZV-OVVS-2020/016265-002, zo dňa

23. 11. 2020, právoplatným a vykonateľným dňa 30. 12. 2020, uznaný vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ Zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, čím svojím konaním podstatným spôsobom zhoršil kvalitu života poškodenej C. D., nar. X. X. XXXX, trvale bytom E. B. XXXX/X, XXX XX G..

Za to okresný súd obžalovanému uložil podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona, úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 10 mesiacov, ktorého výkon podľa § 51 ods. 1 a § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona podmienienečne odložil a zároveň uložil probačný dohľad nad jeho správaním a podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona určil skúšobnú dobu 12 mesiacov.

Podľa § 51 ods. 3 písm. f) a ods. 4 písm. a) Trestného zákona súčasne uložil obžalovanému zákaz kontaktu s poškodenou C. D. (ďalej len „poškodená“) v akejkoľvek forme, vrátane kontaktovania prostredníctvom elektronickej komunikačnej služby alebo inými obdobnými prostriedkami, ako aj povinnosť nepriblížiť sa k nej na vzdialenosť menšiu ako päť metrov a nezdržiavať sa v blízkosti obydla poškodenej alebo v určenom mieste, kde sa poškodená zdržuje alebo ktoré navštevuje.

Proti citovanému rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie obžalovaný, ktoré dodatočne písomne zdôvodnil podaním, doručeným okresnému súdu 26. 1. 2024. V odvolaní namietal všetky výroky napadnutého rozsudku ako aj porušenie ustanovení o konaní, ktoré napadnutému rozsudku predchádzali. Okresný súd podľa obžalovaného nereagoval na všetky jeho argumenty a nevenoval sa ani dôvodom, ktorého ho viedli k napadnutému rozsudku. Úvahy okresného súdu nepovažuje za správne. Podľa obžalovaného skutočnosti uvedené v uznesení o vznesení obvinenia nezodpovedajú skutočnosti a skutky sú nesprávne právne kvalifikované, rovnako tak nezodpovedali skutkovému stavu skutočnosti uvedené v skutkovej vete podanej obžaloby. Ďalej namieta absenciu naplnenia znakov skutkovej podstaty žalovaných trestných činov. Údajné e-maily alebo SMS považuje za nezákonné dôkazy, na ktoré nebolo možné prihliadať, pretože neboli získané zákonným spôsobom prostredníctvom inštitútov trestného poriadku (napr. ani § 91 ani § 116). Nedošlo ani k zaisteniu telefónov, resp. ich obsahu. Jediným zákonným dôkazom je oznámenie údajov o telekomunikačnej prevádzke podľa § 116 Trestného poriadku, nebolo však zistené uskutočňovanie telefonátov a ani zasielanie SMS medzi dotknutými účastníckymi stanicami. V spise sa nachádzajú fotografie displeja mobilného telefónu, pričom nie je zrejmé kým a ako boli zhotovené.

V prípade trestného činu nebezpečného vyhrážania obžalovaný poukázal na milenecký vzťah medzi ním a poškodenou a nelogicky tak podľa neho pôsobí vyjadrenie poškodenej, že ju to malo neskôr obťažovať. Skutok je ohraničený od 24. 11. 2020, teda zrejme odo dňa nasledujúceho po vydaní rozhodnutia v priestupkovom konaní, rozhodnutie o udelení sankcie za priestupok nadobudlo právoplatnosť až dňa 30. 12. 2020, teda bolo podľa obžalovaného v skutkovej vete poukazované aj na konanie a komunikáciu pred nadobudnutím právoplatnosti rozhodnutia o priestupku. Obžalovaný popiera, že mu bolo známe, že by sa poškodená vyjadrila, aby ju nekontaktoval, čo mala podľa neho viesť údajne aj poškodená. Rovnako nie je preukázané ani doručenie SMS dňa 29. 9. 2020. Rozhodnutie o priestupku mu pritom bolo doručované fikciou na adresu, kde sa nezdržiaval. Pokiaľ ide o SMS z 29. 9. 2020 tá už raz bola podkladom pre rozhodnutie o priestupku a preto v zmysle zásady ne bis in idem by nemala byť zahrnutá do skutkovej vety napadnutého rozhodnutia. V konaní nebola preukázaná početnosť emailov, sms správ a tieto neboli zaistené riadnym spôsobom. Navyše ich početnosť sa nejaví ako neprimeraná forma komunikácie.

Záznam o vysvetlení z priestupkového konania nemôže byť podľa obžalovaného použitý ako dôkaz. Aj keby súd pripustil uvedený dôkaz, z jeho obsahu nevyplýva, že by obžalovaný bol oboznámený s obsahom sms. Pri údajnom oznámení, že sa vzťah medzi obžalovaným a poškodenou skončil dňa 5. 7. 2018, nebol žiadny svedok a poškodená mala potvrdiť, že aj potom mali intímny pomer. Ani svedkovia nepotvrdili vo svojich výpovediach protiprávne konania obžalovaného. Informácie mali len sprostredkované od poškodenej. Taktiež nebolo preukázané, že by bola zhoršená kvalita života poškodenej. V prípade trestného činu porušovania domovej slobody nebolo preukázané, že by neoprávnene vnikol do bytu poškodenej. Poškodená vypovedala, že nezamedzila vstupu obžalovaného, ani ho nevyzvala, aby odišiel. Vzhľadom na všetky tieto skutočnosti obžalovaný poukazuje na zásadu in dubio pro reo, ktorá by sa v jeho prípade mala uplatniť, keďže existujú pochybnosti, ktoré nie je možné odstrániť inými dôkazmi.

Záverom obžalovaný navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil okresnému súdu, aby vo veci znovu konal a rozhodol, resp. aby odvolací súd rozhodol sám a obžalovaného oslobodil spod obžaloby podľa § 285 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku.

Prokurátor krajskej prokuratúry navrhol, aby odvolací súd postupom podľa § 319 Trestného poriadku zamietol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné a poukázal na opakované podávanie trestných oznámení zo strany poškodenej, čo preukazuje opakované riešenie konania obžalovaného voči poškodenej. Obžalovaný v prípravnom konaní potvrdil, že telefónne číslo ako aj e-mail, z ktorého bola poškodená kontaktovaná, patrili jemu, teda nie je zrejmé, kto iný ako obžalovaný by z toho telefónneho čísla alebo e-mailu kontaktoval poškodenú, tiež bola preukázaná vedomosť obžalovaného o tom, že poškodenú nemá kontaktovať, a to nielen z priestupkového spisu, ale aj z výpovedí svedkov.

Obžalovaný na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu poukázal na písomne zdôvodnenie odvolania a navrhol o odvolaní rozhodnúť tak, ako to uviedol v petite písomného odôvodnenia odvolania.

Krajský súd, ako súd odvolací, predtým ako začal plniť svoju preskúmvaciu povinnosť podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku, zistil, že odvolanie obžalovaného bolo podané včas, v lehote ustanovenej § 309 ods. 1 Trestného poriadku, odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v súlade s § 307 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, pričom nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 Trestného poriadku, a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Trestného poriadku.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie odvolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku. V tejto súvislosti zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Odvolací súd preskúmaval procesný postup prvostupňového súdu, či tento netrpí takými podstatnými chybami, v dôsledku ktorých je nevyhnutné napadnutý rozsudok zrušiť. Zistil pritom, že konajúci súd vykonal dokazovanie v súlade s ustanovenými pravidlami v procesnom predpise, pritom obžalovanému umožnil vyjadriť sa k okolnostiam kladeným mu obžalobou za vinu a k vykonaným dôkazom, vypočúvať svedkov, navrhovať dôkazy, ktoré by vyvracali jeho vinu, ako aj predniesť argumenty o jeho nevine v rámci záverečnej reči a posledného slova. Za daných zistení potom krajský súd konštatuje, že konanie, ktoré predchádzalo odvolaním napadnutému rozsudku, je v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku a právo na obhajobu obžalovaného porušené nebolo.

Pokiaľ ide o napadnutý rozsudok, odvolací súd považuje rozhodnutie za zákonné a správne. Okresný súd postupoval v súlade s § 168 ods. 1 Trestného poriadku, v odôvodnení uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporovali. Z odôvodnenia je tiež zrejmé, ako sa okresný súd vyrovnal s obhajobou a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny. Odôvodnenie rozhodnutia je teda zrozumiteľné, logické a presvedčivé, pričom sa v ňom prvostupňový súd vysporiadal so všetkými podstatnými okolnosťami.

S poukazom na námietku obžalovaného v podanom odvolaní ohľadne hodnotenia dôkazov súdom prvého stupňa odvolací súd v tomto smere pripomína, že v súčasnej trestnoprávnej teórii a praxi platí neprekročiteľná zásada, že ak súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa ustanovenia § 2 ods. 12 Trestného poriadku, teda že vykonané dôkazy hodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a vzájomných súvislostiach a pokiaľ urobil logicky odôvodnené skutkové zistenia, nemôže odvolací súd vstupovať do tohto hodnotenia dôkazov a nariadiť súdu nižšieho stupňa, k akým záverom má dospieť. Hodnotenie dôkazov je totiž výsostným právom súdu prvého stupňa, ktorý dôkazy vykonáva. Na základe týchto úvah možno potom vysloviť, že ak prvostupňový súd dospeje k určitému záveru a tento záver je výsledkom logického konania a uvažovania, nemožno mu potom vytknúť žiadne

pochybenie. Z napadnutého rozsudku je totiž zrejme akými úvahami sa súd riadil pri vyhodnotení vykonaných dôkazov. Odvolací súd v prejednanom prípade dospel k záveru, že súd prvého stupňa jednotlivé svedecké výpovede a ďalšie dôkazy, o ktoré sa vo svojom rozhodnutí oprel, napriek výhradám obžalovaného, riadne vyhodnotil a vysporiadal sa so všetkými skutočnosťami vyplývajúcimi z obsahu vykonaného dokazovania a postupoval v dokazovaní v súlade s vyššie zmieneným ustanovením Trestného poriadku. Závery súdu prvého stupňa, ktoré z týchto dôkazov vyvodil, považuje odvolací súd za logické a zodpovedajúce vykonanému dokazovaniu.

Obžalovaný namieta hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplynúť z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom právnych predpisov.

Okresný súd v rámci hlavného pojednávania vykonal dokazovanie v rozsahu nevyhnutnom pre svoje rozhodnutie. Na základe rozsiahleho dokazovania dospel podľa odvolacieho súdu k správne mu záveru ohľadom viny obžalovaného pre skutok uvedený vo výroku napadnutého rozsudku. Obžalovaný svojim konaním naplnil znaky skutkovej podstaty oboch trestných činov a tento záver vyplynul z vykonaného dokazovania, zohľadniac zákonné znaky prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360a ods. 1 písm. b), písm. c), písm. e) Trestného zákona a prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona. Poškodená po celý čas vypovedala konzistentne. Opakovane potvrdila, že obžalovanému od 5. 7. 2018 opakovane uvádzala, že už nechce byť s obžalovaným. Až následne mu poslala sms z 29. 9. 2020, v ktorej ho žiadala, aby jej prestal volať, zasielať sms, aby nevstupoval do bytu a nevyhľadával ju. Dňa 18. 12. 2020 išla o 5-tej ráno do práce, ako otvorila dvere na byte, tak on stál pred tými dverami, vošiel dovnútra, poškodená ani nestihla zareagovať a povedal, že potrebuje ísť na wc, takže tam aj išiel, poškodená vyšla z bytu von a zavolała políciu. Zostala vonku na chodbe, nešla do bytu, vchodové dvere do bytu boli pootvorené. On následne z toho wc vyšiel, išiel do kúpeľne, tam púšťal vodu, nevedela za akým účelom a potom prišla polícia, ktorá ho vyzvala aby z kúpeľne vyšiel. On sa tam sprchoval, takže vyšiel až potom. Poškodená už v tom období dala vypnúť zvonec, lebo bol obžalovaný schopný ho držať aj 10 min. Neklopal, ani netelefonoval. Vôbec ho neregistrovala, lebo na chodbe bola tma. Nespomína si, že by sa po tomto dátume u nej objavil v byte.

Nie je preto pravdivé tvrdenie obžalovaného, že medzi ním a poškodenou pretrvával milenecký vzťah. Rovnako aj svedkyňa H. I. potvrdila vyjadrenia poškodenej o problémoch vo vzťahu s obžalovaným. Poškodená si podľa nej uvedomila, že vzťah nikam nevedie, pretože obžalovaný mal manželku s ktorou nechcel ukončiť manželstvo. Za účelovú interpretáciu výpovede tejto svedkyne považuje odvolací súd tvrdenie obžalovaného, že to malo poškodenú nahnevať. Svedkyňa vo svojej výpovedi uvedené skutočnosti neuvádzala. Naopak, potvrdila, že o problémoch sa dozvedela od poškodenej, ktorá často ku nej potom chodila, spávala u nej. Hovorila jej o tom, že keď sa rozhodla, že ten vzťah skončí, tak sa tak aj správala. Pokiaľ aj obžalovaný prišiel k nej do bytu, tak ona si k nemu neľahla. On tam aj v posteli spal a ona sedela na stoličke. Problémy boli také, že videla na poškodenej, že je dokopaná, že má bolestivé záhlavie, lebo ju mal ťahať za vlasy. Vie o tom, že denne prišlo asi 60 sms, že kde je neter, tieto sms mali prísť neteri a ona jej o tom povedala všetko. Svedkyňa to prežívala s ňou, ona dorevaná. Osobne svedkom fyzického napadnutia alebo slovného nebola. Do toho bytu obžalovaný chodil možno 5 dní týždenne, mal od toho bytu aj kľúč. Poškodená menila niekoľkokrát kľúče od bytu, ale vždy sa nejak do toho bytu dostal. Tieto problémy skončili tým, že prišli policajti po neho do bytu a odvtedy už tam viac razy nebol. Svedkyňa tak svojou výpoveďou potvrdila skutočnosti, o ktorých vypovedala poškodená.

Obdobne v konaní vypovedala aj svedkyňa C. J., ktorá rovnako potvrdila výpoveď poškodenej. Ďalej uviedla, že obžalovaný mal problém s poškodenou, ktorú napadol v práci, zobral jej mobilný telefón a ona túto záležitosť nahlásila nadriadenému. Následne na stretnutí s vedením bolo dohodnuté, že okamžite sa skončí pracovný pomer, ale sa snažili nejakým spôsobom nedať to ako dôvod skončenia pomeru, okolnosť, že by mal niekoho napadnúť. Tieto skutočnosti boli potvrdené aj samotným zamestnávateľom poškodenej Way Industries a. s. Išlo o incident z 19. 6. 2020. Aj z tohto neprimeraného správania sa obžalovaného voči poškodenej, a to priamo na pracovisku je nepochybné, že medzi ním a poškodenou nebol už v tom čase milenecký vzťah. Keď poškodená začala v tej veci konať a podala podnet na políciu, tak v tom čase obžalovaný začal kontaktovať firmu Way Industries a. s. prostredníctvom elektronickej

pošty, v ktorej uvádzal, že poškodená kradne. Keď bola s poškodenou vypovedať na polícii, tak tam spomenula, že vie o okolnosti, že v nejaký deň o 5.00 hod. ráno prišiel obžalovaný za poškodenou do jej bytu v papučiach, že mu treba ísť na záchod, pretože sused jej starej mamy je policajt a sú kamaráti a majú aj deti v tej istej škôlke. Takže jej pri jednom náhodnom stretnutí povedal, že zase tam zasahovali policajti. Maily od obžalovaného poškodenej videla, pretože boli posielané aj generálnemu riaditeľovi. Tak isto poškodená ukazovala maily, ktoré jej posielal obžalovaný, kde jej vyznával lásku, ďakoval za krásne milovanie. Bolo to v čase, keď už oni dvaja medzi sebou nemali žiadny vzťah a obžalovaný mal vzťah s bývalou zamestnankyňou spoločnosti Way Industries. Niektoré správy však boli aj hanlivé.

Tieto skutočnosti potvrdila aj ďalšia svedkyňa F. K. (pôvodne L.), ktorá svojou výpoveďou potvrdila skutočnosti uvádzané svedkyňou C. J..

V reakcii na odvolacie námietky obžalovaného k skutkovým okolnostiam odvolací súd zdôrazňuje, že si argumentáciu súdom prvého stupňa uvedenú v napadnutom rozsudku v plnom rozsahu osvojil a bolo by nadbytočné ju na tomto mieste znovu opakovať, napriek tomu odvolací súd k veci považuje za potrebné doplniť nasledovné.

Pokiaľ obžalovaný popiera spáchanie skutku, tak usvedčujúce výpovede uvedených svedkov (ako dôkazný prostriedok) a ďalšie zabezpečené dôkazy sú jasné, logické, zrozumiteľné, presvedčivé, vierohodné a zároveň neboli spochybnené inými dôkazmi. Vina ako aj právna kvalifikácia skutku musí vychádzať z objektívne preukázaných skutočností, pritom vina musí byť preukázaná bez rozumných pochybností. Odvolací súd v danom prípade dospel k jednoznačnému záveru, že dôkazy, na ktoré okresný súd poukázal v odôvodnení svojho odvolania, vo svojom súhrne tvoria ucelenú, logickú a ničím nespochybniteľnú reťaz takých dôkazov, na základe ktorých je možné jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností ustáliť vinu obžalovaného.

Krajský súd podotýka, že pre posúdenie viny obžalovaného v prípade naplnenia znakov skutkovej podstaty prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360a ods. 1 písm. b) a písm. e) Trestného zákona sa nevyžaduje, aby poškodená výslovne uviedla, že si to neželá. Vyjadrenie odporu proti kontaktovaniu obžalovaného sa vyžaduje iba v prípade § 360a ods. 1 písm. c) Trestného zákona. V tomto smere krajský súd považuje za správny záver okresného súdu, ktorý ohľadom sms správy z 29. 9. 2020 konštatoval, že v rámci pôvodného priestupkového konania, keď bol obžalovaný predvolaný na podanie vysvetlenia k priestupkovému konaniu v zápisnici o podaní vysvetlenia dňa 19. 10. 2020 /čl. 286/ uviedol, že k sms správe poškodenej zo dňa 29. 9. 2020 sa vyjadrovať nebude, pretože takúto správu nečítal. Podľa názoru súdu, keďže v spisovom materiáli vedenom na OO PZ Krupina ČVS: ORPZ-ZV-0PP5-315/2020-P je zrejmé, že pri podaní vysvetlenia poškodená už 2. 10. 2020 doložila do spisu screenshot sms z 29. 9. 2020, z ktorej vyplýva, že poškodená žiadala obžalovaného, aby ju prestal obťažovať spôsobom popísaným v obžalobe, musel byť obžalovaný uzrozumený aspoň s tým, že takáto sms v takomto obsahu existuje.

V tomto smere považuje krajský súd tvrdenia obžalovaného o tom, že nevedel o obsahu sms, za účelové a nepravdivé. Ak bol obžalovaný v rámci priestupkového konania vyzvaný, aby sa vyjadril k sms správe z 29. 9. 2020 je nemožné, aby sa k nej vyjadroval bez znalosti o jej obsahu a nebol mu tento obsah (screenshot) pred požiadavkou o vyjadrenie sa k nemu, známy. Aj z podaného vysvetlenia obžalovaného je celkom zjavné, že vie o akú sms ide a čo bolo jej obsahom, ak uviedol, že ide o sms od poškodenej, ktorá mu bola adresovaná a bez toho, aby mu nebol ukázaný jej obsah, by nemohol konštatovať, že takúto správu nečítal, pretože by logicky nevedel, o ktorú sms správu ide.

K námietke obžalovaného, že zápisnicu o podaní vysvetlenia z 19. 10. 2020, či sms správy a elektronickú poštu predloženú poškodenou nie je možné v trestnom konaní použiť ako dôkaz, krajský súd uvádza, že v danom prípade nie je možné aplikovať obžalovaným uvádzanú judikatúru R 26/1989, ktorá sa týka úradného záznamu vypracovaného príslušníkmi PZ. V danom prípade išlo o zákonný postup orgánu prejednávajúceho priestupok podľa § 56 ods. 2 z. č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, ktorý pri objasňovaní priestupku požiadal obžalovaného o vysvetlenie a vyjadrenie sa ku konkrétnym skutočnostiam, ktoré uviedla poškodená ako oznamovateľka priestupku. O tom bol povinný následne spísať záznam, ktorý je súčasťou priestupkového spisu, v ktorom sa zároveň uvádza, že obžalovaný bol riadne poučený o tom, že je oprávnený odprieť podať vysvetlenie, ak by si ním privodil nebezpečenstvo trestného stíhania. Aj vzhľadom na § 119 ods. 3 Trestného poriadku

je tak uvedená zápisnica o podaní vysvetlenia prípustným dôkazom v trestnom konaní, ktorý okresný súd vo svojom rozhodnutí správne vyhodnotil. K tomu je však potrebné uviesť, že okrem spomínanej sms správy z 29. 9. 2020 viacerí svedkovia potvrdili incident na pracovisku medzi obžalovaným a poškodenou, ako aj predchádzajúcu komunikáciu, z ktorej jednoznačne vyplýva, že obžalovaný už aj pred zaslaním sms správy vedel o odpore poškodenej. Napokon, aj pri podaní vysvetlenia v rámci priestupkového konania muselo byť obžalovaného zrejme, že poškodenú kontaktuje proti jej vôli, ak sa uvedenú skutočnosť rozhodla riešiť oznámením priestupku. V tejto súvislosti je potrebné dodať, že je irelevantné, akým spôsobom bolo rozhodnutie o priestupku doručené obžalovanému a kde sa v čase jeho doručovania zdržiaval. Len pre úplnosť je potrebné uviesť, že rozhodnutie o priestupku bolo obžalovanému doručované na adresu, ktorú uviedol aj pri podaní vysvetlenia a ktorú aj pri výsluchu v trestnom konaní uvádzal ako adresu na doručovanie písomností. Teda jeho tvrdenie, že v čase doručovania rozhodnutia sa na adrese nezdržiaval, nebolo žiadnym spôsobom preukázané. Rovnako nie je možné konštatovať porušenie zásady ne bis in idem, pretože skutok v skutkovej vete je ohraničený dňom nasledujúcim po vydaní rozhodnutia o priestupku, pre ktorý bol rozhodujúci skutkový stav v čase vydania rozhodnutia, a preto nie je podstatné, kedy rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť. Od sms správy z 29. 9. 2020 sa pritom neodvodzuje protiprávne konanie obžalovaného, pretože sms správu poslala poškodená obžalovanému, preto tvrdenia obžalovaného sú v tomto smere absurdné.

Vychádzajúc z ust. § 119 ods. 3 Trestného poriadku, podľa ktorého za dôkaz môže slúžiť všetko o čom môže prispieť na náležité objasnenie veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa tohto zákona alebo podľa osobitného zákona, je možné konštatovať, že aj poškodenému Trestný poriadok priznáva právo predkladať dôkazy, čo v danom prípade poškodená aj využila a predložila ako dôkaz elektronickú poštu, ktorú jej adresoval obžalovaný, rovnako ako fotografie obrazovky jej mobilného telefónu, na ktorých sú zachytené sms správy od obžalovaného s uvedením dátumu a času ich odoslania. V konaní pritom nebolo sporné, že obžalovaný tieto sms správy a elektronickú poštu obžalovanej zasielal, pričom sám uvádzal, že takéto obťažovanie nepovažoval za neprimerané. V tomto smere je potrebné uviesť, že príp. absencia zápisnice o úkone podľa § 89a ods. 1 Trestného poriadku vyhotovenú podľa § 93 ods. 1 Trestného poriadku možno považovať za nedostatok v procesnom postupe policajta, nie však takých rozmerov, aby spôsobila nezákonnosť získania kamerového záznamu, a tak jeho nepoužiteľnosť v procese dokazovania. Zápisnica o úkone podľa § 93 ods. 1 Trestného poriadku sa vydáva ex post po realizácii predloženia alebo vydania veci a má dokumentačný, osvedčovací a deklaratórny charakter (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Tdo/13/2021 z 20. 7. 2022). Uvedené dôkazné prostriedky neboli získané ani v rozpore s ust. § 116 Trestného poriadku, pretože tieto ustanovenia upravujú zásah do práva na ochranu súkromia zo strany orgánov verejnej moci, nie zo strany súkromnej osoby. Pokiaľ ide o použiteľnosť poškodenou predložených správ ako dôkazných prostriedkov v trestnom konaní, k tomu krajský súd uvádza, že každý má právo zaznamenávať a uchovávať svoju komunikáciu, teda ide o dôkazné prostriedky získané zákonným spôsobom. V tomto prípade je potrebné zdôrazniť, že hlavnými usvedčujúcimi dôkazmi sú svedecké výpovede poškodenej a svedkov C. J., F. K. a H. I. a ostatných listinných dôkazov. Dôkazy predložené poškodenou len potvrdzujú vierohodnosť tvrdení svedkov. Preto je možné konštatovať, že záujem na ochrane súkromia poškodenej a na postihu obžalovaného za prípadné protiprávne konania je vyšší ako záujem obžalovaného na ochrane súkromia, preto uvedené dôkazné prostriedky sú na účely trestného konania použiteľné ako každý iný dôkaz. Tvrdenia obžalovaného sú tak účelové v snahe vyhnúť sa trestnoprávnej zodpovednosti.

Napokon, pokiaľ ide o naplnenie znakov skutkovej podstaty trestného činu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona, krajský súd aj v tomto smere považuje závery okresného súdu za správne. Je len ťažko uveriteľné, že potom ako prebehlo niekoľko incidentov medzi poškodenou a obžalovaným a ktorému v tom čase bolo zrejme, že poškodenú vyhľadáva proti jej vôli, aby v skorých ranných hodinách bez akéhokoľvek rozumeného dôvodu sa zdržiaval na chodbe pred bytom poškodenej, a to len za účelom, aby do jej bytu vošiel a vykonal veľkú potrebu s následnú hygienu. Poškodená ani raz vo svojej výpovedi neuviedla, že by dovolila obžalovanému vojsť do bytu, práve naopak, tým, že bola tma ani nemohla predpokladať, že sa tam obžalovaný bude ráno zdržiavať a z tohto dôvodu sa zmohla len na zavolanie hliadky PZ a vyčkanie pred bytom do jej príchodu. Tvrdenia obžalovaného o tom, že ho poškodená pustila do bytu dobrovoľne, považuje krajský súd rovnako za účelové. V prípade, že by si poškodená priala jeho prítomnosť v byte, nemala by žiaden dôvod privolať hliadku PZ z dôvodu jeho neprimeraného správania sa.

Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané aj následky konania obžalovaného, ktoré sa prejavovali na zhoršenom zdravotnom stave a strachu poškodenej z obžalovaného, o čom svedčia už spomínané svedecké výpovede.

Súhrn vykonaných dôkazov v konaní pred súdom prvého stupňa, ktoré na seba nadväzujú a dopĺňajú sa, po ich celkovom vyhodnotení, berúc do úvahy ich rozsah, výpovednú hodnotu a celkovú dôkaznú silu, bez pochybností vyvracajú tvrdenia obžalovaného a zároveň spoľahlivo a jednoznačne preukazujú, že obžalovaný spáchal skutok tak, ako bol ustálený okresným súdom, ktorý ho súčasne náležite právne kvalifikoval. Za danej dôkaznej situácie teda nebolo namieste aplikovať zásadu v pochybnostiach v prospech obžalovaného, ktorej uplatnenia sa domáhal.

Pokiaľ ide o odvolanie obžalovaného v časti, v ktorom napádal aj výrok o treste, v tomto smere odvolanie nebolo odôvodnené. Krajský súd však zistil, že okresný súd nepochybil ani vo výroku o uloženom treste, pretože prihliadol na všetky skutočnosti a zásady podľa § 34, § 36, § 37, § 38 Trestného zákona, na ktoré je povinný prihliadnuť, a to na spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, pohľadujúce a priťažujúce okolnosti, osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosti nápravy, ako aj generálnu a individuálnu prevenciu. Okresný súd dostatočným spôsobom v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, prečo obžalovanému ukladal úhrnný trest odňatia slobody s podmieneným odkladom jeho výkonu a uložením probačného dohľadu. Krajský súd sa stotožnil s odôvodnením výroku o treste, preto naň v podrobnostiach odkazuje.

Takto uložený trest považuje krajský súd za primeraný, postačujúci na ochranu spoločnosti, nápravu páchatel'a, ako aj z pohľadu generálnej a individuálnej prevencie, zároveň obsahujú v primeranom rozsahu prvky represie, dostatočne zabezpečia jeho prevýchovu a zároveň takýto trest postihuje len obžalovaného.

Na základe uvedených dôvodov odvolací súd nepovažoval odvolanie obžalovaného za dôvodné, preto odvolanie prokurátor podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 180 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.